

Biologie

Samen sterk

Het bericht zorgde voor schokgolven in de wonderde wereld van de evolutiebiologie: de publicatie in *Nature* waarin onder meer de gerenommeerde sociobioloog Edward Wilson argumenteerde dat een van de pijlers onder de sociobiologie, 'inclusieve fitheid' ('*inclusive fitness*'), weinig nuttig was in het verklaren van sociale systemen. Inclusieve fitheid analyseert samenwerkingsmodellen vanuit een verwantschapsgegeven: je zet je meer in voor een groep, als

je genetisch sterk verwant bent aan de andere leden van die groep. Bioloog Tom Wenseleers van de K.U.Leuven is een van de vele auteurs van een reactie in *Nature*, waarin gesteld wordt dat de stelling van Wilson en zijn collega's fout is, om meerdere redenen. Zo zouden ze verkeerdelijk veronderstellen dat de originele formules rond inclusieve fitheid een hele reeks beperkende factoren nodig hadden, terwijl dat in de praktijk niet het geval was. De formules hebben ook een hele reeks sluitende biologische waarnemingen opgeleverd, onder meer inzake het gedrag van sociale insecten, zoals mieren.

MIEREN

'Inclusieve fitheid' blijft een goed verklaringsmodel voor sociaal gedrag.